

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ

Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ 230.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

«Είσαι στ' αλήθεια μεγάλο κάθαρμο, Αντόνιο...» είπε η γυναίκα απλώνοντας το χέρι στο κομοδίνο για να πιάσει την ταμπакιέρα της.

Τα μάτια της ρούφηξαν άπληστα την εικόνα του γυμνού άντρα που, λίγα δευτερόλεπτα μετά την αξέχαστη παράστασή του στο κρεβάτι της, στεκόταν όρθιος, με ένα ποτήρι ακριβό ουίσκι στο χέρι, και ατένιζε σιωπηλός τον χορό των φώτων στα αναρίθμητα νυχτερινά μαγαζιά και στις λεωφόρους της Πόλης των Αγγέλων. Ήταν ένας άντρας σκληρός, πέρα από κάθε αμφιβολία. Κι ενώ εκείνη το ήξερε προτού υποκύψει στις ορμόνες της και πλαγιάσει μαζί του, τώρα η στάση του την πλήγωνε. Δεν της αρκούσε το ονειρεμένο σεξ. Ήθελε πολύ περισσότερα από το καταπληκτικό του κορμί και τις πολυσυζητημένες επιδόσεις του. Ήθελε την καρδιά του, αλλά τώρα βεβαιώθηκε πως ακόμα και η δική της αδιαμφισβήτητη τελειότητα δεν ήταν αρκετή για να την κατακτήσει.

Τράβηξε μια τζούρα από το πουράκι της και έσυρε με λαγνεία το βλέμμα της πάνω στη φαρδιά αντρική πλάτη, στους σφιχτούς γλουτούς και στα μακριά, μυώδη πόδια. Ο πόθος της φούντωσε ξανά. Τι κρίμα που έπρεπε να συμβιβαστεί με αυτή τη μία και μοναδική φορά... Δεν ήταν ανόητη να αρχίσει τις πιέσεις. Ήταν κοινό μυστικό πια στους υψηλούς κύκλους όπου

ανήκε ότι ο Αντόνιο Ντρέιζεν δεν καταλάβαινε από πιέσεις. Ποτέ δεν έδινε περισσότερα απ' όσα όριζαν οι συμφωνίες του, και είχε κι εκείνη την αναθεματισμένη ικανότητα να χαρίζει ψίχουλα και να ακούει ευχαριστώ...

Έκλεισε τα μάτια και έφερε στο μυαλό της όλα τα υπέροχα που βίωσε μαζί του. Ένωσε δυστυχισμένη. Ο άντρας της ποτέ δεν της είχε κάνει έρωτα έτσι. Έσμιγε μαζί της βιαστικά και, όταν τελείωνε, έγερνε στο πλάι νομίζοντας πως την είχε ικανοποιήσει. Ήταν ζήτημα δύο λεπτών να τον πάρει ο ύπνος, και εκείνη περίμενε να τον δει να κοιμάται προτού δακρύσει για το γεγονός ότι ένιωθε ανικανοποίητη και οδυνηρά μόνη. Απόψε όμως ήταν ευτυχισμένη. Και αισθανόταν περισσότερο γυναίκα από ποτέ. Οι απανωτοί οργασμοί που είχε ζήσει, για πρώτη φορά έπειτα από σχεδόν δέκα χρόνια, δεν της άφηναν περιθώρια για τύψεις ούτε για σκέψεις πως ήταν μεγάλο το ρίσκο που είχε πάρει. Μακάρι να έμενε ο Αντόνιο μαζί της ως το πρωί! Της είχε ανοίξει η όρεξη, δεν είχε χορτάσει.

Εκείνος γύρισε να την κοιτάξει, και της κόπηκε η ανάσα. Ήταν θανάσιμα γοητευτικός όταν χαμογελούσε. Τα δόντια του άστραψαν στο μισοσκόταδο, και τα μάτια του, κατάμαυρα σαν το φτέρωμα του κορακιού, αγκάλιασαν πονηρά το φλογισμένο πρόσωπό της. Είχε έρθει, λοιπόν, η ώρα να του ξεπληρώσει τη γαλαντομία του στο κρεβάτι. Και εκείνη, μπροστά σε ένα τέτοιο χαμόγελο, ήταν αποφασισμένη να δώσει ό,τι θα της ζητούσε.

«Είμαστε και οι δυο μεγάλα καθάρματα, Ολίβια» κοίταξε εκείνος με νόημα την αστραφτερή της βέρα. «Νομίζω πως γι' αυτό ταιριάζαμε τόσο καλά απόψε. Είναι πολύ ερεθιστική η ιδέα του κινδύνου...»

«Άσε τις βλακείες, Τόνι. Είμαι μεγάλο κορίτσι και ξέρω πολύ καλά γιατί αποφάσισες απόψε να... ταιριάζεις μαζί μου. Τι κυ-

νηγάς αυτή τη φορά; Πόσους ακόμα ουρανοξύστες σκοπεύεις να χτίσεις;»

«Όσους χρειάζεται μέχρι να γίνω το νούμερο ένα».

«Τότε, θα πρέπει να πλαγιάσεις με τις συζύγους όλων των γερουσιαστών» θέλησε να τον πονέσει. «Και πάλι όμως, δεν είμαι βέβαιη αν θα καταφέρεις να ρίξεις τον Ελ Γκρέκο από τον θρόνο του. Μόνο αν πεθάνει θα αποχωριστείς τη φανέλα με το νούμερο δύο, γλυκέ μου».

Ο Αντόνιο δεν έδωσε σημασία στα λόγια της. Είχε άλλωστε κάθε δικαίωμα να γίνεται εριστική και πικρόχολη. Έτσι αντιδρούσαν όλες. Γιατί το απραγματοποίητο όνειρο της δεύτερης φοράς δημιουργούσε μέσα τους εκατοντάδες πηγές φαρμακερής χολής, που έπρεπε οπωσδήποτε να την αποβάλουν. Δεν τον ένοιαζε. Από μικρό παιδί είχε μάθει να μη νοιάζεται για τίποτε άλλο πέρα από τον εαυτό του. Και αυτή η τακτική είχε αποδώσει καρπούς. Ήταν πλέον πανίσχυρος και κυρίαρχος στο παιχνίδι. Εντάξει, όχι απόλυτα κυρίαρχος, σκέφτηκε στραβώνοντας τα χείλη, αλλά αυτό ήταν ζήτημα χρόνου. Για την ώρα, έπρεπε να παίζει σωστά τα χαρτιά του. Η εξουσιοδότηση στην Drazen Constructions για την ανέγερση ενός εμπορικού κέντρου σε προάστιο του Λος Άντζελες θα ανέβαζε κι άλλο την αξία των μετοχών του. Ο Ελ Γκρέκο είχε ήδη μάθει να τον σέβεται. Τώρα θα έπρεπε να μάθει και να τον φοβάται.

«Ξέρεις τι πρέπει να κάνεις, Ολίβια» της είπε ανάλαφρα. «Όλοι ξέρουν πόσο πολύ επηρεάζεις τον άντρα σου. Εγώ εξάντλησα μαζί του όλα μου τα επιχειρήματα, και απλώς θα περιμένω».

«Θα την πάρεις τη βρομοϋπογραφή σου, Αντόνιο...» βούρκωσε εκείνη. «Και μαζί μου εξάντλησες όλα σου τα επιχειρήματα, έτσι δεν είναι; Μόνο που εγώ πείστηκα αμέσως, οπότε δεν χρειάζεται να ανησυχείς».

Π' ανάθεμά την, ήταν ανάγκη να κλαίει; Δεν άντεχε τα δά-

κρυα, και ειδικά από γυναίκες που δεν συνήθιζαν να κλαίνε. Ξαφνικά, γέμισε ενοχές για τον τρόπο με τον οποίο της φέρθηκε. Δεν του άρεσαν οι ενοχές. Η ζωή τον είχε διδάξει με τον πιο απάνθρωπο τρόπο πως η ενοχή είναι ο δήμιος της επιτυχίας. Και εκείνος είχε ορκιστεί να πετύχει. Έπρεπε με κάθε τρόπο, με κάθε θεμιτό ή αθέμιτο μέσο, να πατήσει στην κορυφή του Ολύμπου, γιατί μόνο από εκεί μπορούσε να είναι σίγουρος πως θα έβρισκαν τον στόχο τους οι κεραυνοί του. Δεν θα ησύχαζε αν δεν τα κατάφερνε. Ένα φρικτό έγκλημα περίμενε ακόμη την τιμωρία του.

«Ζήτησέ μου κάτι που να μπορώ να σου δώσω, και θα το έχεις, Ολίβια...» της είπε κουρασμένα.

«Ο μεγάλος Αντόνιο Ντρέιζεν υποφέρει από τύψεις;» σάρκασε εκείνη.

«Υποτιμάς τον εαυτό σου αν νομίζεις πως πλάγιασα μαζί σου μόνο από συμφέρον».

«Τότε γιατί επιμένεις να φύγεις; Δεν έχει ξημερώσει καλά καλά ακόμη, και χάρη στα έξυπνα ψέματά μου ο Τζον δεν με περιμένει νωρίτερα από αύριο το απόγευμα. Πολύ λίγοι ξέρουν ότι διατηρώ αυτό το διαμέρισμα, Αντόνιο. Δεν κινδυνεύει κανείς από τους δυο μας».

«Εντάξει, Ολίβια» συμφώνησε ήρεμα εκείνος. «Θα παραβώ μια από τις σημαντικότερες αρχές μου και θα μείνω μαζί σου μέχρι το πρωί. Αποκεί και πέρα όμως δεν θα υπάρξει συνέχεια, και πρέπει να μου υποσχεθείς ότι θα το τηρήσεις αυτό».

«Σ' το υπόσχομαι...» του είπε βραχνά και, αφού απομάκρυνε από πάνω της το σεντόνι, αποκάλυψε προκλητικά τα πλούσια, ερεθισμένα στήθη της.

Ο Αντόνιο δεν χρειάστηκε περισσότερα για να διεγερθεί. Η Ολίβια Πάκερσον ήταν πολύ αισθησιακή γυναίκα και μια από τις ελάχιστες που θα θυμόταν με τρυφερότητα στην υπόλοιπη ζωή του.

Έφτασε στο διαμέρισμά του αργά το επόμενο βράδυ. Είχε περάσει μια δύσκολη μέρα, καθώς ήταν ξενυχτισμένος και εκνευρισμένος με τον ίδιο του τον εαυτό. Κανένα πρωινό δεν τον είχε βρει ξαπλωμένο στο κρεβάτι μιας γυναίκας, και να που έγινε κι αυτό. Ασφαλώς η Ολίβια είχε τώρα έναν πολύ καλό λόγο να αισθάνεται περήφανη. Από τότε που το όνομά του άρχισε να φιγουράρει στις άτυπες λίστες των πιο περιζήτητων εργένηδων, καμία γυναίκα δεν είχε κερδίσει το στοίχημα της απόλυτης αφοσίωσής του. *Τι συμβαίνει, φίλε;* κοίταξε το είδωλό του στο κρύσταλλο του ποτηριού που ετοιμαζόταν να γεμίσει. *Μήπως έχεις αρχίσει να γίνεσαι... συναισθηματικός;*

Δοκίμασε μια γουλιά από το μαύρο ρούμι που έβαλε στο ποτήρι του, λασκάρισε τον κόμπο της γραβάτας του και σωριάστηκε στον καναπέ. Το βλέμμα του πλανήθηκε αφηρημένο στον χώρο για κάμποση ώρα, μέχρι που στάθηκε στον μεγάλο πίνακα απέναντί του. Τώρα μάλιστα. Είχε ολοζώντανο στη μνήμη του τον λόγο που τον έκανε να αποκηρύξει το συναίσθημα, να το εξοβελίσει από τη ζωή του. Η προσωπογραφία της γυναίκας που τον μεγάλωσε με γνήσια αγάπη μέχρι τα δώδεκά του χρόνια, φιλοτεχνημένη από το έμπειρο χέρι ενός φίλου του ζωγράφου, κρεμασμένη στην πιο περίοπτη θέση του σαλονιού του, του θύμιζε για ποιο λόγο είχε πορευτεί μέχρι τώρα, στα τριάντα πέντε του, εφοδιασμένος με έναν χαρακτήρα ανελέητα σκληρό και κυνικό. Ήταν άδικο αυτό που συνέβη σ' αυτή την πανέμορφη, ευαίσθητη γυναίκα. Πολύ άδικο. Και ο ένοχος για αυτή την αδικία κυκλοφορούσε ελεύθερος, στην πόλη όπου ζούσε και ο ίδιος, απολαμβάνοντας τις πολυτέλειες μιας ζωής χτισμένης πάνω σε θεμέλια από αμαρτίες και ψέματα.

Ήθελε να κλάψει, μα δεν ήξερε πώς είναι να κλαίει κανείς.

Τα μάτια του είχαν δακρύσει για τελευταία φορά είκοσι δύο ολόκληρα χρόνια πριν. Από τότε, μονάχα μίσος και μανία για εκδίκηση ήταν ικανός να νιώσει. Δεν τον ενδιέφερε που η ψυχή του είχε δηλητηριαστεί έπειτα από τόσα χρόνια οργής. Θα πλήρωνε οποιοδήποτε τίμημα προκειμένου να τιμωρήσει τον ένοχο όπως του άξιζε.

Η σκέψη ότι το τέλος ήταν πια κοντά τον έκανε να χαμογελάσει. Δεν του έφτανε που ήταν ήδη το νούμερο ένα, αν και άφηνε τον κόσμο να πιστεύει πως ερχόταν δεύτερος. Δεν του έφτανε που ο Ελ Γκρέκο έβλεπε τη λάμψη της αυτοκρατορίας του να ξεθωριάζει μέρα με τη μέρα. Ήθελε την ολοκληρωτική συντριβή του, την απώλεια και της τελευταίας ικμάδας της μυθικής του δύναμης και τη διαπόμπευση του σεβαστού ονόματός του μέσω μιας δίκη στην οποία βασικός κατηγορος θα ήταν αυτός. Θα του άξιζε και να έχει χαραγμένη στο μέτωπο τη λέξη *φονιάς*, αλλά ο Αντόνιο ήξερε πως δεν μπορούσε να τα έχει όλα. Εξάλλου, δεν ήταν θιασώτης της βίας – και ούτε θα γινόταν ποτέ. Πάντα πίστευε πως ο βιολογικός θάνατος του αντιπάλου δεν είναι τιμωρία, αλλά ανακούφιση. Και στον δικό του αντίπαλο δεν θα έκανε ποτέ αυτή τη χάρη.

Αποτέλειωσε το ποτό του, έγειρε το κεφάλι στην πλάτη του καναπέ και έκλεισε τα μάτια. Η Ολίβια τον είχε πει καθαрма, και αυτός ήξερε πολύ καλά πως ήταν. Δεν υπήρχε όμως άλλος τρόπος να φτάσει μέχρι εκεί όπου έφτασε. Δεν θα μπορούσε να διατηρεί ένα διαμέρισμα εξακοσίων χιλιάδων δολαρίων στην πιο κοσμοπολίτικη περιοχή της πόλης, ούτε να έχει στην πόρτα του γραφείου του την επίχρυση επιγραφή *Πρόεδρος*, κάνοντας κουμάντο σε μια εταιρεία μισής χιλιάδας υπαλλήλων που καθημερινά τσακίζονταν να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντά του, αν στην πορεία δεν είχε φερθεί σαν γνήσιο καθαрма. Η πρώτη του επαγγελματική επιτυχία ήταν το αποτέλεσμα τόσο

της ευφυΐας του όσο και των απειλών του Μάσιμο Γκραντί-
νι με τον κατάλληλο τρόπο στα κατάλληλα πρόσωπα. Και οι
επόμενες δουλειές που ανέλαβε ήταν το αποτέλεσμα της δικής
του επιδεξιότητας πάνω στα κατάλληλα κρεβάτια. Ο Αντόνιο
δεν ένιωθε περήφανος για όλα αυτά, αλλά η περηφάνια ήταν
μια αρετή που έπρεπε να βάλει στο περιθώριο προκειμένου να
πετύχει. Για να πολεμήσει αυτό που απεχθανόταν, έπρεπε δυ-
στυχώς να του μοιάσει πρώτα. Η κορυφή δεν ήταν ένας τόπος
για ρομαντικούς ιδεολόγους και ηθικολόγους ρήτορες. Η κο-
ρυφή ήταν για καθάρματα και αμαρτωλούς, και έπρεπε να νιώ-
θει τυχερός που την είχε κατακτήσει με τις ελάχιστες δυνατές
αμαρτίες. Δεν ήταν κλέφτης, ούτε φονιάς. Αυτό του αρκούσε.

Κοίταξε το πορτρέτο ξανά. Άραγε να της έμοιαζε η κόρη
της; αναρωτήθηκε. Να είχε κληρονομήσει εκείνα τα υπέροχα
ξανθά μαλλιά και τα τεράστια πράσινα μάτια; Κι αν δεν είχε
πάρει την εντυπωσιακή εμφάνισή της, είχε πάρει τουλάχιστον
την αξιοπρέπεια και το κουράγιο της; Θα πρέπει να ήταν είκοσι
δύο χρονών πια. Ο Αντόνιο ευχόταν ολόψυχα να έχει ευτυχήσει
στη ζωή της, γιατί τότε δεν είχε τον χρόνο να βεβαιωθεί πως το
κατώφλι όπου την είχε αφήσει –δύο ημερών βρέφος– ήταν το
σωστό. Κι όσο πλησίαζε η μέρα που θα μάθαινε επιτέλους νέα
της, τόσο κορυφωνόταν η αγωνία του. Πώς να την έλεγαν; Είχε
αναζητήσει άραγε τους φυσικούς της γονείς; Κι αν δεν ήξερε τί-
ποτε για την καταγωγή της, πώς θα αντιδρούσε όταν θα μάθαι-
νε πως είναι μισή Ρωσίδα; Ο ίδιος και το άγνωστο αυτό κορίτσι
θα μπορούσαν να έχουν μεγαλώσει σαν αδέρφια. Τη μέρα που
έμαθε ότι η μητέρα του ήταν έγκυος, είχε ορκιστεί ότι θα προ-
στάτευε και θα φρόντιζε αυτό το παιδί, αλλά τότε, στα δώδεκά
του χρόνια, αθώς καθώς ήταν, ούτε καν υποψιαζόταν ότι ένας
άνθρωπος θα μπορούσε να παρέμβει τόσο φρικτά στη μοίρα. Τα
πάντα χάθηκαν ένα χειμωνιάτικο βράδυ, προτού προλάβει να

κάνει το παραμικρό. Ένας πυροβολισμός, και έπειτα η φωτιά. Ακόμη, θαρρείς, μύριζε τα αποκαΐδια...

Δεν ήθελε να θυμάται, μα έπρεπε. Ίσως το επόμενο κουδούνισμα του τηλεφώνου να ήταν αυτό που περίμενε, και όφειλε να είναι ψυχολογικά έτοιμος.

Οι έρευνες για τον εντοπισμό της χαμένης κόρης της μητέρας του είχαν αρχίσει εδώ και δύο χρόνια, από τότε που κατάφερε να εδραιώσει στο στρατόπεδο του αντιπάλου του τον δικό του άνθρωπο. Τίποτε δεν έπρεπε να αφεθεί στην τύχη. Προτού κινήσει οποιαδήποτε διαδικασία για την ανεύρεση του συνδεδεμένου κρίκου ανάμεσα στο παρόν και στο παρελθόν του Ελ Γκρέκο, έπρεπε να βεβαιωθεί ότι αυτός ο κρίκος ήταν πράγματι πολύτιμος. Ο άνθρωπός του ήταν κατηγορηματικός. Ναι, ο Ελ Γκρέκο έψαχνε απελπισμένα το κορίτσι. Και, ναι, της είχε μεταβιβάσει το τριάντα τοις εκατό της αυτοκρατορίας του, αδιαφορώντας για τον σάλο που ξεσηκώθηκε από τους συνεργάτες του και τον Τύπο. Ποτέ δεν θα φανταζόταν κανείς ότι ο Ελ Γκρέκο, πιστός στη μνήμη της γυναίκας του επί είκοσι δύο χρόνια και άψογος σύζυγος όσο εκείνη ζούσε, είχε ένα νόθο παιδί του οποίου η σύλληψη είχε γίνει ενόσω ήταν παντρεμένος. «Τι απέγινε η κόρη σας;» τον ρωτούσαν επίμονα οι δημοσιογράφοι. «Ζει η μητέρα της;» «Πώς αποφασίσατε να κληροδοτήσετε σε μια άγνωστη μια περιουσία που ξεπερνά τις διαστάσεις του μύθου;» Φυσικά, ο Ελ Γκρέκο δεν έδινε καμία απάντηση. Οποιοσδήποτε λογικός άνθρωπος όμως θα μπορούσε να μαντέψει τον λόγο της απεγνωσμένης του κίνησης. Γερνούσε άκληρος και μόνος. Όλα τα αγαπημένα του πρόσωπα είχαν πεθάνει, κι αφού και η δική του ζωή όδευε προς το τέλος, ήθελε να βρει τον σωστό αποδέκτη για όσα είχε δημιουργήσει. Δεν ήξερε, βέβαια, πως ο άνθρωπος τον οποίο είχε εξουσιοδοτήσει για αυτή τη δύσκολη αποστολή ενεργούσε πρώτα για λογαριασμό του Αντόνιο. Δεν ήξερε πως,

αν μάθαινε κάτι, θα το μάθαινε δεύτερος και μόνο όταν ο Αντόνιο θα θεωρούσε ιδανικό τον χρόνο και τις συνθήκες – προς το παρόν ήταν χρήσιμο να γνωρίζει μόνο τα απαραίτητα, για να συντηρούνται οι ελπίδες του, και μακροπρόθεσμα θα έβλεπε το όνειρο να μετατρέπεται σε απόλυτη καταστροφή.

Όπως κάθε φορά που κοιτούσε επίμονα το πορτρέτο, έτσι και τώρα ένιωθε πως εκείνα τα πράσινα μάτια ζωντάνευαν και ζέσταιναν την παγωμένη του ψυχή.

«Θα τη βρω την κόρη σου, Νατάλια...» μουρμούρισε βραχνά, και οι θλιβερές αναμνήσεις άρχισαν πάλι να τον τυλίγουν. «Θα τη βρω, και μαζί της θα πάρω εκδίκηση για τον θάνατό σου...»

Έκρυσε το πρόσωπό του στις τρεμάμενες παλάμες του και γύρισε πίσω στο παρελθόν. Η πρώτη εικόνα που ήρθε στο μυαλό του τον πόνεσε βαθιά.

Η όμορφη γυναίκα, που την έβλεπε πεντακάθαρα πια, σιγομουρμούριζε, καθισμένη δίπλα στην κούνια του νεογέννητου βρέφους, ένα ρώσικο νανούρισμα.

Την έλεγαν Νατάλια Ιρίνα Ιβανόβα.

Και το αγόρι που έπαιζε ήσυχα με ένα χαλασμένο αυτοκινητάκι πάνω στην πράσινη φλοκάτη το έλεγαν Σεργκέι. Σεργκέι Ανατόλι Σιμεόνοφ.

Παλλήνη, 3 Ιανουαρίου 1976

«Νομίζω πως η μικρή χρειάζεται γιατρό, Σεργκέι. Εδώ και τρεις ώρες δεν λέει να ησυχάσει».

«Δεν θα χρειαζόταν γιατρό αν γεννούσες, όπως όλες οι μαμάδες, σε ένα νοσοκομείο!» αντέτεινε θυμωμένα το δωδεκάχρονο αγόρι. «Αλλά ξέρω, θα μου πεις πάλι τα ίδια. Ότι δεν

είσαι παντρεμένη και ότι δεν ήθελες να στενοχωρήσεις το αφεντικό. Είναι όμως και δικό του παιδί, έτσι δεν είναι, μαμά;»

«Μην το ξεστομίζεις πουθενά αυτό!» του φώναξε η Νατάλια. «Ήδη έχει κάνει πάρα πολλά για μας, το ξεχνάς, Σεργκέι; Με πήρε στη δούλεψή του, μας έδωσε σπίτι, μας έβγαλε νόμιμα χαρτιά. Και σε έστειλε στο σχολείο. Τι θα γινόμασταν χωρίς αυτόν; Πάντα βρίσκεις έναν λόγο να τον κατηγορήσεις».

«Δεν με συμπαθεί...» χαμήλωσε ο μικρός το βλέμμα του με θλίψη. «Θα με έδιωχνε αν δεν ήσουν εσύ. Είπε πως δεν σου μοιάζω καθόλου και πως έπρεπε να έχω πεθάνει κι εγώ από το κρύο, όπως οι γονείς μου. Πώς μπόρεσες να... να κάνεις μωρό μαζί του, μαμά;»

«Ήταν θέλημα Θεού».

«Παράξενα πράγματα θέλει ο Θεός...» σχολίασε σκεπτικός ο Σεργκέι. «Πρώτα κάνει τους γονείς μου να πεθάνουν και μετά σου δίνει ένα μωρό που ο μπαμπάς του προτιμά να το κρατά κρυμμένο. Αν ήμουν μεγάλος, θα σε έπαιρνα να φύγουμε αποδώ» πρόσθεσε και, αμέσως μετά, έκλεισε τα αυτιά του για να μην ακούει το κλάμα της μικρής, που γινόταν όλο και πιο γοερό όσο περνούσε η ώρα.

«Είναι αμαρτία να παραπονιόμαστε, Σεργκέι» τον κοίταξε η Νατάλια και πήρε το λιλιπούτειο πλασματάκι στην αγκαλιά της. «Θυμήσου πώς ήμασταν πριν και πώς είμαστε τώρα. Η μοίρα των προσφύγων είναι να ζουν στη φτώχεια και στην εκμετάλλευση. Και θα είχα αυτήν ακριβώς τη μοίρα αν δεν ήταν ο κύριος Καστάνης. Με γλίτωσε από τη ζητιανιά, Σεργκέι. Ήμουν είκοσι χρονών όταν ήρθα, μαζί μ' εσένα, σ' αυτή τη χώρα. Οι γονείς σου και εγώ ξέραμε τους κινδύνους όταν φύγαμε από τη Ρωσία, αλλά δεν γινόταν αλλιώς. Αν δεν το σκάγαμε, μας περίμενε κάποιο στρατόπεδο, ένας βέβαιος θάνατος ύστερα από σκληρά βασανιστήρια. Ήμασταν... προδότες του καθεστώτος

και ντροπή για το όραμα του Στάλιν. Φύγαμε, αλλά η Τατιάνα δεν άντεξε το κρύο. Και ο Αντρέι πέθανε μαζί της. Αγαπιόνταν πολύ οι γονείς σου, Σεργκέι, και εγώ, η καλύτερή τους φίλη, συναγωνίστρια και σύντροφος στα νεανικά μας χρόνια, πήρα τον καρπό της αγάπης τους, εσένα, και ορκίστηκα να τον φροντίζω μέχρι να πεθάνω».

«Τα ξέρω αυτά, μαμά...»

«Έπειτα από πολλές περιπλανήσεις, κατέληξα στην όμορφη αυτή χώρα» συνέχισε η Νατάλια, σαν να μην είχε διηγηθεί την ιστορία αμέτρητες φορές. «Δεν ήταν εύκολη η επιβίωση. Δούλευα σκληρά, με εσένα κοντά μου όπου κι αν πήγαινα. Πολλές φορές κοιμόμασταν στον δρόμο. Κι όταν ξέμενα από δουλειά, άπλωνα το χέρι ελπίζοντας στη συμπόνια του κόσμου. Πολλοί με πλεύριζαν για να μου προσφέρουν εύκολο χρήμα με αντάλλαγμα να ξεπουλάω τα νιάτα και την ομορφιά μου – δεν χρειάζεται να σου πω πώς. Αντιστάθηκα όμως. Αν και παράνομη, αν και κυνηγημένη, αντιστάθηκα. Και μου βγήκε σε καλό. Όταν ήρθα σ' αυτό το σπίτι για να ζητήσω δουλειά και γνώρισα τον Κωνσταντίνο, κατάλαβα πως βρήκα μια θέση στον ήλιο».

«Εμένα δεν με ήθελε!» πείσμωνσε ο Σεργκέι.

«Σε λάτρευε!» αντέτεινε εκείνη. «Παρά τα πέντε σου χρόνια, ήσουν ώριμο και μυαλωμένο παιδί. Αν θύμωνε μαζί σου, το έκανε μόνο επειδή δεν μπορούσε να σε ξεγελάσει. Ερωτευτήκαμε ο ένας τον άλλο, αλλά τον λίγο καιρό που έμενε στην Ελλάδα δεν έβρισκε ευκαιρία να με δει. Αρνιόσουν να φύγεις από κοντά μου και του υπενθύμιζες πως είχε γυναίκα για να αγαπά και να φροντίζει. Του ζητούσα να σε καταλάβει, Σεργκέι, και σε καταλάβαινε. Ερχόταν εδώ μόνο όταν έλειπες εσύ».

«Η κυρία Αμαλία είναι πολύ καλή. Δεν έπρεπε να την κοροϊδεύει».

«Αγαπάει και τις δυο μας».

«Αλλά με εσένα έκανε παιδί».

«Η Αμαλία προσπαθούσε, και προσπαθεί ακόμη. Δεν ξέρει τίποτε για μας».

«Κι όταν η κοιλιά σου μεγάλωνε;»

«Της είπα αυτό που είπα σε όλους: ότι έκανα έναν σύντομο δεσμό και χώρισα. Δεν ήταν δύσκολο να το πιστέψει. Ήξερε πως είχα ανάγκη, και δεν της φάνηκε παράξενο. Δεν μας είχε σε υπόληψη εμάς τους πρόσφυγες – κανείς δεν μας είχε. Ναι, δεν ήταν δύσκολο να το πιστέψει».

«Τη συμπαθώ την κυρία Αμαλία...» αναστέναξε ο Σεργκέι.

«Όλοι τη συμπαθούν. Και δεν πρόκειται να της κλέψω τον άντρα, γιε μου, ούτε να την ντροπιάσω. Ο Κωνσταντίνος μου έκανε μια πρόταση χθες, και τα λόγια του δεν έχουν φύγει από το μυαλό μου. Το μωρό μου αξίζει καλύτερη τύχη...»

Ο Σεργκέι ήταν έξυπνο παιδί, ίσως αφύσικα έξυπνο για την ηλικία του.

«Θα του δώσεις την αδερφή μου;» έσμιξε τα φρύδια.

«Η Αμαλία θα τη μεγαλώσει με αγάπη, και εγώ θα τη βλέπω κάθε καλοκαίρι που θα έρχονται στην Ελλάδα».

«Όχι!» διαμαρτυρήθηκε άγρια ο μικρός.

«Δεν μπορώ να της προσφέρω τίποτε εγώ, Σεργκέι...»

«Μπορεί ο πατέρας της όμως».

«Το πιστοποιητικό της γέννησής της γράφει *Αγνώστου πατρός*».

«Δεν έχει σημασία. Αυτός ξέρει».

«Και η Αμαλία; Τι θα σκεφτεί η Αμαλία αν δει πως έχουμε ιδιαίτερη μεταχείριση;»

«Δεν ξέρω. Πάντως την αδερφή μου δεν θα σε αφήσω να τη δώσεις!»

«Θα τη βλέπουμε, Σεργκέι...»

«Όχι! Θα βγω στη δουλειά, για να μην της λείψει τίποτε. Και

θα γίνω πλούσιος μια μέρα. Δεν θέλω να κουβεντιάσουμε άλλο. Μια που είμαι εδώ, δώσ' τη να την πάω εγώ σε έναν γιατρό. Θα ζητήσω από τη μαμή που σε ξεγέννησε να μου βρει κάποιον».

Η Νατάλια αναστέναξε. Όσο μεγάλωνε ο Σεργκέι, τόσο έμοιαζε στον πατέρα του. Επίμονος, αποφασιστικός, ξεροκέφαλος και αυτάρκης. Δεν ήταν φρόνιμο να τον συγχύσει περισσότερο. Όχι προτού ξαναμιλήσει με τον Κωνσταντίνο, ώστε να βεβαιωθεί για τις προθέσεις του.

«Πάρε χρήματα από το ντουλάπι και πήγαινε» αποφάσισε.

«Τύλιξέ την καλά, να μην κρυώσει» της ζήτησε ο Σεργκέι.

«Βάλε κι εσύ ένα μπουφάν».

«Αν χρειαστεί, δεν θα πάω ούτε αύριο στο σχολείο».

«Όσοι έγιναν πλούσιοι, όμως, δεν έχασαν ούτε μία ώρα από τα μαθήματά τους».

«Αυτό είναι μεγάλο ψέμα. Ο Ελ Γκρέκο σου έγινε πλούσιος κλέβοντας».

«Σεργκέι!»

«Ναι. Έφτιαχνε χάρτινους πύργους, ενώ πληρωνόταν για να φτιάχνει χρυσά παλάτια».

«Τι είναι αυτά που λες;»

«Ξέρω καλά τι λέω. Κρυφάκουσα μια συζήτηση που έκανε με έναν Αμερικανό φίλο του. Δεν είναι ο ιππότης που ονειρεύτηκες, μαμά. Κανένας πλούσιος δεν είναι ιππότης. Φέρε μου τώρα το μωρό, δεν αντέχω να το ακούω να κλαίει».

ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

Η Νίνα Μάνεση αναζητά τη χαμένη αθωότητα και τα όνειρά της φιλοτεχνώντας αγγέλους. Όλη της η ζωή είναι μια ακροβασία ανάμεσα στο φως και στο σκοτάδι, στην οργή και στην ελπίδα. Χαμένη στους σκοτεινούς λαβύρινθους της ψυχής της, κατηγορεί τον εαυτό της για τη θλίψη που αποτυπώνει στο πρόσωπο των αγγέλων της.

Ο Αντόνιο Ντρέιζεν δεν ξεχνά ούτε στιγμή πως η ζωή του θα μπορούσε να είναι γεμάτη φως αν ο αντίπαλός του δεν έκοβε κάποτε το νήμα της ζωής ενός αγαπημένου του προσώπου. Τώρα, πλούσιος, διάσημος και πανίσχυρος πια, είναι έτοιμος να πάρει την εκδίκησή του από τον άνθρωπο που του στέρησε βάνουσα την αγάπη.

Η Νίνα, εν αγνοία της, θα γίνει το όπλο του.

Και ο ίδιος, αυτός που πρέπει να πατήσει τη σκανδάλη.

Άγγελοι και δαίμονες στήνουν έναν επικίνδυνο χορό πότε στα βράχια ενός απομονωμένου νησιού και πότε σε κατάφωτες λεωφόρους. Και ο έρωτας, σε μια αγωνιώδη διαδρομή ανάμεσα στην Ελλάδα και στην Πόλη των Αγγέλων, μοιάζει ανίσχυρος μπροστά στα πάθη του παρελθόντος.

**Το πρώτο μυθιστόρημα της Ευαγγελίας Ευσταθίου
που αγαπήθηκε από χιλιάδες αναγνώστες
επανακυκλοφορεί ανανεωμένο.**

